

maksaa matka-ajan korvausta ja päivärahaa sen alueella lähetettynä oleville työntekijöille, ottaen huomioon, että viitatus kansallisen lainsäädännön mukaan jokaisen lähetetyn työntekijän katsotaan olevan työssä työmatkalla koko lähetettynä olon ajan, mikä oikeuttaa hänet matkustusajan korvauksiin sekä päivärahoihin?

1.6.2 Tuleeko SEUT artikloja 56 ja 57 sekä/tai direktiivin 96/71/EY artiklaa 3 tulkita siten, että ne eivät salli kansallisen tuomioistuimen kieltäytyä tunnustamasta toisesta jäsenvaltiosta olevan yhtiön sen kotivaltiossaan luomaa ja käyttämää palkkaluokittelua, jos sellainen on tehty?

1.6.3 Tuleeko SEUT artikloja 56 ja 57 sekä/tai direktiivin 96/71/EY artiklaa 3 tulkita siten, että ne sallivat toisesta jäsenvaltiosta olevan työnantajan pätevästi ja työntekomaan tuomioistuinta sitovasti määritellä työntekijöiden palkkaryhmiin sijoittamisesta tilanteessa, jossa työntekomaan yleissitovassa työehtosopimuksessa on edellytetty tehtäväksi lopputulokseltaan toisenlainen palkkaryhmiin sijoittelu, vai voiko isäntävaltiona oleva jäsenvaltio, jonne toisesta jäsenvaltiosta olevan palveluntarjoajan työntekijät on lähetetty, asettaa palveluntarjoajalle noudatettavaksi määräyksiä työntekijöiden palkkaluokkiin sijoittamisen kriteereistä?

1.6.4 Onko direktiivin 96/71/EY 3 artiklaa, luettuna SEUT 56 ja 57 artiklojen valossa, tulkittaessa työnantajan, kysymyksessä 1.6 mainitun työehtosopimuksen velvoittamana kustantamaa majoitusta ja toisesta jäsenvaltiosta olevan palveluntarjoajan työsopimuksen mukaisesti myöntämää ruokaseteliä pidettävä lähetettynä olosta aiheutuvien kustannusten korvauksena vai 3 artiklan ensimmäisen kohdan tarkoittaman vähimmäispalkkojen käsitteen osana?

1.6.5 Voidaanko direktiivin 96/71/EY artiklaa 3 yhdessä SEUT artiklojen 56 ja 57 kanssa tulkita siten, että työntekovaltion yleissitovaa työehtosopimusta tulee pitää perusteltuna yleisestä järjestyksestä johtuvien vaatimusten vuoksi tulkittaessa kysymystä urakka-palkkauksesta, matka-ajan korvauksesta ja päivärahoista?

Kanne 17.7.2013 — Euroopan komissio v. Romania

(Asia C-405/13)

(2013/C 260/68)

Oikeudenkäyntikieli: romanian

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: P. Hetsch, O. Beynet ja L. Nicolae)

Vastaaja: Romania

Vaatimukset

- on todettava, että Romania ei ole noudattanut sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä ja direktiivin 2003/54/EY kumoamisesta 13.7.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/72/EY ⁽¹⁾ 49 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole saattanut voimaan kaikkia direktiivin 2 artiklan 1 kohdan, 3 artiklan 5 kohdan b alakohdan, 7 ja 8 kohdan ja 9 kohdan c alakohdan, 5 artiklan, 7 artiklan 4 kohdan, 9 artiklan 1-7 kohdan, 10 artiklan 2 ja 5 kohdan, 11 artiklan 8 kohdan, 13 artiklan 4 kohdan ja 5 kohdan b alakohdan, 16 artiklan 1 ja 2 kohdan, 25 artiklan 1 kohdan, 26 artiklan 2 kohdan c alakohdan, 31 artiklan 3 kohdan, 34 artiklan 2 kohdan, 37 artiklan 1 kohdan k, p ja q alakohdan, 3 kohdan b ja d alakohdan ja 10-12 kohdan, 38 artiklan 1 kohdan, 39 artiklan 1, 4 ja 8 kohdan ja liitteessä I olevan 1 kohdan noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai joka tapauksessa koska se ei ole ilmoittanut niistä komissiolle,
- Romania on SEUT 260 artiklan 3 kohdan mukaisesti velvoitettava maksamaan 30 228,48 euron suuruista päivittäistä uhkasakkoa tässä asiassa annettavan ratkaisun julistamispäivästä lähtien, koska se ei ole ilmoittanut komissiolle direktiivin 2009/72/EY täytäntöönpanotoimenpiteistä,
- Romania on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista oikeusjärjestystä päättyi 3.3.2011.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 96/71/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 1996, palvelujen tarjoamisen yhteydessä tahtuvasta työntekijöiden lähettämisestä työhön toiseen jäsenvaltioon, EYVL L 18, s. 1

⁽¹⁾ EUVL L 2001, s. 55.